

des det navnlig, at lovgivningen efter regeringens opfattelse allerede indeholder de redskaber, der er nødvendige.

Som min forgænger på posten redegjorde for under førstebehandlingen af beslutningsforslag nr. B 126, har politiet allerede i dag med hjemmel i dyreværnslovens regler om pålæg mulighed for at hindre en person, der har behandlet et dyr uforsvarligt, i at fortsætte hermed. Hvis et dyr behandles uforsvarligt, kan politiet således efter dyreværnslovens § 21 give den ansvarlige for dyret et pålæg om dyrets behandling. Et sådant behandlingspålæg kan f.eks. gå ud på, at dyret skal fodres, plejes eller behandles for sygdom. Den ansvarlige for dyret kan efter omstændighederne være ejeren af dyret eller en person, der er ansat i en virksomhed, som beskæftiger sig med dyr.

I de tilfælde, hvor dyret er sygt eller er kommet uheldeligt til skade, og det vil medføre unødige lidelser at lade dyret leve, kan politiet endvidere efter samme bestemmelse i dyreværnsloven give den ansvarlige for dyret pålæg om aflivning af dyret. Hvis den ansvarlige for dyret ikke efterkommer politiets behandlings- eller aflivningspålæg, kan den pågældende efter dyreværnslovens § 28, stk. 3 straffes med bøde eller fængsel i indtil 1 år.

Herudover er politiet, hvis den ansvarlige for dyret ikke efterkommer et behandlingspålæg efter dyreværnslovens § 22, stk. 1, forpligtet til at sørge for dyrets pasning. Politiet kan i den forbindelse anbringe dyret et andet sted. Har politiet udstedt et aflivningspålæg, der ikke efterkommes, skal politiet sørge for, at dyret aflives. Hvis forholdene taler for det, kan politiet efter dyreværnslovens § 22, stk. 2 endvidere straks eller senere bestemme, at dyret skal sælges eller aflives. Det fremgår af bestemmelsen, at sådanne særlige forhold kan være dyrets tilstand, udsigten til, at ejeren kan passe dyret igen, og udfigten ved dyrets placering et andet sted. Politiets pålæg efter dyreværnsloven kan påklages til rigspolitiet, ligesom pålægget kan begæres indbragt for domstolene, inden 14 dage efter at et pålæg er meddelt. Hverken påklage eller indbringelse for domstolene har opsættende virkning. Politiet vil f.eks. kunne sælge et dyr eller lade det aflive, uanset om den ansvarlige for dyret har klaget til rigspolitiet over pålægget eller indbragt pålægget for domstolen.

Dyreværnslovens bestemmelser om pålæg vil også kunne anvendes, hvis en sigtet eller tiltalt under behandlingen af en straffesag fortsat hol-

der dyr eller på en ny anskaffer sig dyr, som behandles uforsvarligt eller mishandles.

Lad mig i den forbindelse, ligesom min forgænger på posten gjorde det under sidste behandling, nævne et konkret eksempel fra retspraksis, der illustrerer anvendelsen af pålæg. Det drejer sig om en sag, hvor politiet i medfør af dyreværnslovens § 21, stk. 1 havde givet en gårdejer pålæg om ikke at deltage i den fysiske pasning af gårdens besætning. Baggrunden for pålægget var en sigtelse mod gårdejeren for overtrædelse af dyreværnsloven ved forsætligt at have brækket halerne på et meget stort antal af de køer, som han i en årrække havde haft i sin besætning. Østre Landsret fandt i sin afgørelse, at pålægget lå inden for anvendelsesområdet af dyreværnslovens § 21, stk. 1, og da pålægget ikke fandtes at gå videre end nødvendigt, blev pålægget opretholdt.

Reglerne i dyreværnsloven om pålæg står ikke alene. Politiet har således også mulighed for i en sag om overtrædelse af dyreværnsloven at benytte sig af de almindelige regler i retsplejeloven om beslaglæggelse, hvis der efter oplysningerne i den konkrete sag er grundlag for det. De nærmere bestemmelser for beslaglæggelse fremgår af retsplejelovens § 802. Ifølge den bestemmelse kan politiet bl.a. beslaglægge en genstand, som en mistænkt har rådighed over, hvis den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at genstanden bør konfiskeres.

Konfiskation foretages af retten, og reglerne herom er fastlagt i straffeloven. Det fremgår af straffelovens § 75, stk. 2, at der bl.a. kan ske konfiskation af en genstand, der har været brugt eller er bestemt til at bruges ved en strafbar handling, og genstanden med hensyn til hvilken, der i øvrigt er begået en strafbar handling, hvis det anses for påkrævet for at forebygge yderligere lovovertrædelser, eller særlige omstændigheder i øvrigt taler herfor.

Kl. 17:12

Som eksempel på en situation, hvor et dyr blev beslaglagt med henblik på en senere konfiskation, kan nævnes en kendelse afsagt den 11. juni 2008 af retten i Glostrup. Politiet havde beslaglagt en hundehvalp hos sigtede på baggrund dels af sigtedes adfærd over for hvalpen, dels af veterinærfaglige erklæringer.

I retten anførte anklagemyndigheden, at beslaglæggelsen var sket med henblik på en senere konfiskation af hvalpen, og at de foreliggende